

підприємницької діяльності є забезпечення узгодженості функціонування факторів природи, суспільства і взаємодії працівників, які беруть участь у виробництві. Головною ознакою діяльності є організація як об'єкт підприємництва, що визначає умови діяльності — управління, контроль, оцінка ситуації. Відповідно до юридичного статусу прийняття рішень підприємницька діяльність здійснюється за такими організаційно-правовими формами: одноосібне володіння, партнерство (товариство), корпорація. В аграрному секторі організаційно-правовими структурами даних форм виступають: особисті селянські господарства, фермерські господарства, приватні підприємства, господарські товариства (акціонерні, командитні, з повною, додатковою та обмеженою відповідальністю), кооперативи, колективні сільськогосподарські підприємства. Суб'єктами підприємницької діяльності відповідно до Господарського кодексу України можуть бути громадяни України, інших держав, не обмежені законом у правоздатності або дієздатності, та юридичні особи всіх форм власності.

До головних ознак підприємництва і підприємця слід віднести ініціативність, творче мислення (новаторство), готовність до ризику, прийняття неординарних рішень. Підприємець прагне максимізувати власний дохід, для чого займається пошуком нових шляхів підвищення ефективності діяльності. Головним елементом досягнення мети підприємства є прийняття і реалізація управлінських рішень, які забезпечують одержання прибутку. Підприємницька діяльність заснована на необхідності реалізації можливостей підприємця у контексті досягнення відповідної мети за допомогою усіх наявних у нього засобів. У системі виробничих відносин функціонує велика кількість організацій, між якими існує конкурентна боротьба. Тому виключного значення набуває підприємницький талант. Останній вважаємо сукупністю здібностей підприємця-менеджера приймати адекватні виробничим проблемам і ситуації на ринку управлінські рішення та реалізовувати їх на практиці [2, с. 122].

Перехід до ринку передбачає якісно новий стан економіки, що зумовлює зміни в організації виробництва. В теоретико-методологічному плані вихідною позицією розв'язання проблеми є визнання різних форм підприємницької діяльності. Аграрна сфера — це особливе середовище виробництва, де на підприємницьку діяльність впливають природні фактори. Серед характеристик підприємницького середовища в аграрній сфері — сезонність виробництва, використання землі як основного фактора, залежність результатів від природних умов і фактора часу.

Отже, економіка України знаходиться на шляху до утвердження ринкових відносин, як універсального механізму, що забезпечує підпорядкування інтересів виробника інтересам споживача, вже досягла певних успіхів. Стабілізується економіка, поглиблюються безпосередні зв'язки між підприємствами, галузями, розвиток бізнесу в економіці формується через підприємницькі структури різних організаційно-правових форм.

Список використаних джерел

1. Господарський кодекс України: Кодекс України від 16.01.2003// Офіційний вісник України. - 2003 р. - № 11. - ст. 303.
2. Комарницький І.М. Чинники розвитку підприємництва / І.М. Комарницький // Економіка промисловості. - 2012. - № 2. - С. 118-123.
3. Лігоненко О. Нові стратегічні завдання державної політики щодо розвитку підприємництва в Україні / О. Лігоненко // Актуальні проблеми економіки. -2007. - № 11. - С. 18-25.

Чарановський Олександр Ігорович,

студент напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент»
економічного факультету Подільського державного
аграрно-технічного університету,
м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Славіна Н.А.

ПРОБЛЕМИ ТРАНСПОРТНОЇ ЛОГІСТИКИ В УКРАЇНІ В УМОВАХ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ БІЗНЕСУ

Транзитний потенціал України, привертає все більшу увагу іноземних інвесторів до будівництва міжнародних логістичних комплексів на території нашої країни. Відповідно до цього, нам необхідно чітко визначитися із соціально-економічними проблемами котрі перешкоджають залученню іноземних інвестицій, розробити чіткі механізми реалізації стратегії розвитку мережі міжнародних логістичних комплексів у країні. Однією з них є транспортна проблема в контексті європейської інтеграції України, що має розгалужену транспортну інфраструктуру та розташована на перехресті найважливіших напрямків світової торгівлі. Провідна роль транспорту у ринковій економіці зумовлює виокремлення управління ним у окремий напрямок — транспортну логістику.

Основна мета логістики у сфері транспортування полягає в усуненні перебоїв в безперервному переміщенні товарів і транспортних засобів від пункту відправлення до пункту призначення. Основним завданням використання принципів, методів, інструментів логістики на транспорті, як і в діяльності промислових підприємств, є збільшення прибутку транспортних організацій. Цього можливо досягти за рахунок координації транспортного обслуговування споживачів за їх замовленнями, в яких містяться умови поставок. Все це дає змогу отримати конкурентні переваги на ринку і зменшити витрати.

Дослідивши стан транспортної логістики України можна виділити її основні проблеми:

- якість транспортного обслуговування. У світі простежується тенденція передачі всіх або частини перевезень на аутсорсинг підприємствами, діяльність яких так чи інакше пов'язана з транспортуванням;
- зношеність транспорту. Так, для вітчизняних марок автомобілів рекомендується здійснювати розрахунок виходячи з 5-6 років служби автомобіля, тоді як для «іноземців» цей термін можна збільшити вдвічі;
- погана інформаційна підтримка процесу перевезень. Проблема пов'язана з недосконалим інформаційним потоком: контролем за водієм, вантажем на шляху перевезення і контролем за станом і місцезнаходженням транспортних засобів;

- нестача інформації щодо програмних продуктів, що допомогли б автоматизувати, спростити і пришвидшити виконання операцій і процес транспортування;
- недовантаження рухомого складу. Дана проблема пов'язана з частим небажанням або невмінням комплектувати відправку від різних вантажовідправників вітчизняними підприємствами;
- страхування вантажу і транспортних засобів. Важливими стримувальними чинниками розвитку страхування є недостатній рівень страхової культури серед громадян та низький рівень довіри до страхових компаній;
- складності організації взаємодії декількох видів транспорту. В Україні залізничний транспорт залишається найбільш використовуваним, на відстанях 700-1500 км він набагато економічніший за автомобільний, особливо в умовах постійно зростаючих цін на паливно-мастильні матеріали. Але автотранспорт має низку переваг: мобільність, перевезення «від дверей до дверей» та інші.

Враховуючи проблеми транспортної логістики на Україні, проблеми у транспортній галузі загалом, а також відсутність власних коштів для їх вирішення можна стверджувати, що важливим фактором підвищення ефективності роботи транспортного і логістичного комплексу є активізація міжнародного співробітництва. Для транспортної системи будь-якої держави активна участь у глобалізації ринку транспортних послуг означає:

- 1) лібералізацію усіх сфер транспортної діяльності, відмову від державного регулювання, що спричинюється, отже, до зростання конкуренції;
- 2) уніфікацію і універсалізацію транспортних засобів, технологій, технічних вимог, активний розвиток і модернізацію транспортної інфраструктури;
- 3) зростання транспарентності ринку транспортних послуг, зростання інформаційної відкритості (зокрема фінансову інформацію), підпорядкування діяльності транспортних компаній вимогам закону і міжнародних угод.

Ситуація, що склалася в економіці країни, вимагає створення принципово нової системи управління вантажопотоками, заснованої на сучасній технології і логістичних принципах переміщення вантажів. Основні завдання, що є перед транспортними організаціями, передбачають зниження вартості перевезень, поліпшення їх якості, скорочення термінів доставки, гармонійне поєднання на ринку транспортних послуг усіх видів сучасного транспорту через конкуренцію, їх координацію у разі змішаних перевезень, створення у транспортній галузі загального інформаційного простору.

Список використаних джерел

1. Устенко М.О Основні проблеми транспортної логістики/ М.О. Устенко // Вісник економіки транспорту і промисловості. – 2010. – № 29. – с. 2–5
2. Дикань В.Л. Актуальность улучшения системы комбинированных перевозок в международной транспортной сети // Вісник економіки Lviv Polytechnic National University Institutional Repository <http://ena.lp.edu.ua/345> транспорту і промисловості: Зб. наук. праць. – Харків: УкрДАЗТ, 2006. – № 13. – С. 13–20.
3. Тридід О.М. Логістика. Навч. посіб./ О.М. Тридід, Г.М. Азаренкова, С.В. Мішина, І.І. Борисенко — К.: Знання, 2008. — 566 с.

Чарановський Олександр Ігорович,

студент напряму підготовки 6.03060101 «Менеджмент»

економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський.

Науковий керівник: старший викладач Заборовський В.П.

СТАНОВЛЕННЯ ТА ПЕРЕВАГИ БІРЖОВОГО ІНТЕРНЕТ-ТРЕЙДИНГУ В УКРАЇНІ

Біржі України практично не використовують системи електронного трейдингу, тому вони програють ринок позабіржовим торговельним системам комп'ютерного котирування, представником яких є ПФТС (Перша фондова торговельна система) - асоціація, саморегульовна організація (СРО) професійних учасників фондового ринку України, яка нараховує більше 140 членів. ПФТС є електронною біржею цінних паперів України, яка охоплює найбільші регіони України та працює у режимі реального часу. [1].

Одним із перспективних напрямків розвитку вітчизняного ринку цінних паперів є запровадження механізмів інтернет-трейдингу, що дозволить залучати до біржової торгівлі приватних інвесторів. Інтернет-трейдинг - це система роботи з цінними паперами, яка дозволяє інвестору власноруч отримувати доступ до біржової інформації, а також укладати угоди з купівлі- продажу цінних паперів на біржі в режимі реального часу. Поняття "інтернет-трейдинг" означає здійснення операцій купівлі - продажу цінних паперів на фондовій біржі за допомогою спеціальної сертифікованої програми, встановленої на власному комп'ютері [2]. В Україні вже використовується декілька сертифікованих програм для доступу на фондові біржі, такі як QUIK, WEB2L, SmartTrade.

Цей сегмент бізнесу з'явився в Україні в основному завдяки ринку заявок, який був створений Українською біржею 26 березня 2009 році. Даний продукт стрімко розвивається за допомогою збільшення кількості залучених клієнтів [3].

Обсяг угод за участі приватних інвесторів, які здійснюються в рамках інтернет- трейдингу у 2009 році, зріс на 70%, а кількість угод - на 91%, що свідчить про зростання зацікавленості до даної послуги. Сьогодні через механізми інтернет-трейдингу на «Українській біржі» укладається третина угод. Кількість користувачів цієї послуги дорівнює 12,3 тис. [2].

Вагомою складовою розвитку інтернет-трейдингу в Україні є "Навчальні торги". Цей інструмент дозволяє потенційним та існуючим користувачам послуг інтернет- трейдингу підготуватися до роботи на ринку заявок, не ризикуючи при цьому реальними коштами.

Сьогодні в Україні існує 25 он-лайн брокерів, які мають змогу підключити Вас до інтернет-трейдингу на фондовій біржі. Серед яких найбільш популярними є ТОВ «Сіті Брок», СП ТОВ «Dragon Capital», ТОВ «Гайнсфорт-онлайн», АТ «Prospect Investments», ТОВ «Ukrunet», ТОВ «Troika Dialog» та ТОВ «Спеціаліст цінні папери». [3].